

Arrest

nr. 92 319 van 28 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal van 6 augustus 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RONSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Indiase nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Dura, in het district Hosharpure, in de provincie Punjab. U bent Sikh. Uw ouders werden vermoord toen ze aan het betogen waren voor een onafhankelijk land voor de Sikhs, Khalistan. Zij zouden bovendien banden hebben gehad met de extremistisch Sikh beweging, "Babbar Khalsa". Na de dood van uw ouders werd u opgevangen door een vriend van uw vader, G. S. Ook hij zou banden hebben gehad met Babbar Khalsa. Jullie leefden op diverse plaatsen, omdat G. S. werd gezocht door de overheid. Uiteindelijk heeft hij u in 1999, toen u twaalf jaar was, naar Moskou gebracht. Vier jaar later bent u naar België gekomen, waar u op 15 mei 2003 een eerste asielaanvraag heeft ingediend. Deze asielaanvraag werd op 23 mei 2003 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf. Op 14 augustus 2003 werd door het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, aangezien u geen gevolg had gegeven aan de oproeping die u in het kader van uw asielaanvraag werd verstuurd.

Vanuit België bent u naar het Verenigd Koninkrijk gereisd. Op 2 mei 2004 werden uw vingerafdrukken daar genomen. In 2012 werd u in het Verenigd Koninkrijk aangehouden. Omdat u eerder een asielaanvraag in België heeft ingediend, werd u in het kader van de Dublinakkoorden teruggestuurd naar België. U keerde intussentijd nooit terug naar India. Op 30 juli 2012 bent u in België toegekomen. De volgende dag heeft u een tweede asiel aanvraag ingediend. U baseert deze asielaanvraag op bovenstaande motieven. U verklaarde niet terug te kunnen naar India, omdat u er al lang weg bent en er niets meer heeft en Khalistan, zoals de Sikhs hun land noemen, nog niet onafhankelijk is.

U legt geen enkel document voor dat zou toelaten uw beweerde identiteit, herkomst, problemen of reisweg na te gaan.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. In casu dient te worden vastgesteld dat u uw beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste ondermijnen uw uiteenlopende verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaarde u initieel, toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag, dat u na de dood van uw ouders door uw vaders vriend Ram S. zou zijn opgevangen (zie gehoorverslag DVZ, punt 42, p. 9 en 10, dd. 23 mei 2003). Tijdens het gehoor op het CGVS in uw tweede asielaanvraag stelde u daarentegen door de vriend van uw vader, G. S. te zijn opgevangen (CGVS, p. 2, 3) en bleek u zich helemaal niet te herinneren dat iemand met de naam "Ram S." ooit een belangrijke rol in uw leven zou hebben gespeeld (CGVS, p. 8 en 9). Tijdens het gehoor op de DVZ beweerde u daarenboven in het huis van Ram S. in Kaparthala te zijn opgevangen (zie gehoorverslag DVZ dd. 23 mei 2003, punt 42, p. 9 en 10 en punt 006, p. 2), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS beweerde nooit in Kapurthala te hebben gewoond en na de dood van uw ouders op verschillende plaatsen, waaronder in de jungle, te hebben verbleven (CGVS, p. 4 en 9). Tot slot situeerde u de arrestatie van Ram S. en uw hieruit volgende vlucht uit India aanvankelijk in 2003 (zie gehoorverslag DVZ dd. 23 mei 2003, punt 42, p. 9 en 10). Tijdens het gehoor op het CGVS beweerde u daarentegen al in 1999 India te hebben verlaten en naar Moskou te zijn gegaan, waarna u niet meer bent teruggekeerd (CGVS, p. 2). U had geen afdoende verschoningsgrond voor voornoemde uiteenlopende verklaringen. Het feit dat u zich deze zaken niet meer herinnerde omdat u jong was en nu onder stress leeft (CGVS, p. 9 en 10) is immers geen voldoende verschoningsgrond, aangezien dergelijke aspecten dermate fundamenteel zijn. Voorgaande uiteenlopende verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw persoonlijk asielrelaas dan ook volkomen op de helling. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u ook zeer uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over de dood van uw ouders. Tijdens het gehoor op de DVZ beweerde u dat uw ouders zijn overleden toen u ongeveer 4 of 5 jaar oud was (zie gehoorverslag DVZ dd. 23 mei 2003, punt 8 en 9, p. 1 en punt 42, p. 9). U verklaarde er geboren te zijn in 1987, waardoor uw ouders dus in 1991 of 1992 zouden omgekomen zijn. Op het CGVS beweerde u in strijd hiermee dat u amper één jaar oud was toen uw ouders werden gedood (CGVS, p. 4). Deze tegenstrijdigheden bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede maakte u geenszins aannemelijk te zullen worden verdacht van banden met extremistische Sikh bewegingen. U verwees hieromtrent meermaals naar de situatie van diverse jaren geleden in Punjab en de problemen van de Sikhs ten tijde van (de dood van) Indira Gandhi. U voegde toe dat uw

ouders en uw pleegvader bij Babbar Khalsa waren, een extremistische bewering die voor de afscheiding van Khalistan ijverde. U bleek evenwel geen uitleg te kunnen geven over de juiste activiteiten van uw ouders of uw pleegvader, zodat dit deel van uw relaas eveneens kan worden betwist. U beweerde meer bepaald dat uw vader aan demonstraties meedeed, maar u kon geen uitleg geven over andere activiteiten van uw ouders (CGVS, p. 7). Ook over de juiste activiteiten van G. S. kon u verder geen uitleg geven (CGVS, p. 7). Dergelijke vage verklaringen laten toe te twijfelen aan de waarachtigheid ervan. Indien uw ouders en G. S. werkelijk actief waren binnen de Babbar Khalsa kan worden verwacht dat u wat meer uitleg kan geven over deze activiteiten. De enkele blote bewering dat ze bij deze organisatie betrokken waren, volstaat niet.

U stelde bovendien zelf nooit enige banden te hebben onderhouden met extremistische Sikh groeperingen (CGVS, p. 6 en 8) of met "Babbar Khalsa", zelfs niet na uw vertrek uit India (CGVS, p. 5). Zelf ondernam u nooit enige actie waarmee u Khalistan opeiste (CGVS p. 6). In het licht van voorgaande vaststellingen is het dan ook niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar India zou worden geviséerd omwille van vermeende banden met extremistische Sikh-groeperingen.

Ten derde herhaalde u niet naar Punjab te kunnen terugkeren, omdat u er geen familie of huis of andere banden meer heeft (CGVS, p. 6 en 7). Dergelijke motieven houden evenwel geen band met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In dit licht is het overigens opmerkelijk dat u zelf nooit zou hebben geprobeerd om contact te zoeken met uw "pleegvader", G. S. (CGVS, p. 5). Hoe u dan zou weten dat u geen enkele contactpersoon heeft in India is niet duidelijk.

In het licht van voorgaande vaststellingen kunnen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u niet worden toegekend. Daarnaast dient te worden vermeld dat u in het Verenigd Koninkrijk blijkbaar onder een andere identiteit bekend staat dan in België, met name als Bhupinder S., geboren op 1/04/1982 te Hoshiarpur. Het feit dat u een andere naam, geboortedatum en geboorteplaats opgaf doet vermoeden dat u uw werkelijke identiteit voor de asielinstanties verborgen houdt, wat uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 4§1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ; Overeenkomstig artikel 4§ 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdt de ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep ; Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007 nr 167.411, RvS 14 februari 2006, nr 154.954.). Reeds bij aanvang van het verhoor wees de raadsman van verzoeker op de zeer verwarde toestand van verzoeker en diens zeer zwakke mentale/intellectuele capaciteiten, waardoor de communicatie ernstig werd bemoeilijkt ; Er werd gevraagd om met de zeer kwetsbare toestand van verzoeker rekening te houden bij het afnemen van het verhoor en hierbij het nodige geduld aan de dag te leggen ; Ook op het einde van het verhoor benadrukte de raadsman van verzoeker nogmaals de zeer verwarde toestand van verzoeker waardoor zijn herinneringen aan de gebeurtenissen die tien jaar geleden plaatsvonden ernstig werd aangetast ; Ook verzoeker zelf heeft dit tijdens het verhoor aangegeven dat hij zijn geheugen is verloren toen zijn ouders werden vermoord (zie gehoorverslag p 4) ; Er is duidelijk sprake van een trauma, waardoor verzoeker bepaalde herinneringen heeft verdrongen en deze hierdoor moeilijk kan oproepen ; Uit de nota's van het verhoor blijkt duidelijk dat onvoldoende werd rekening gehouden met de zeer verwarde mentale gezondheidstoestand van verzoeker ; Het verhoor duurde slechts 1u25 min met inbegrip van een pauze van 10 minuten ; Zoals blijkt uit gehoorverslag werden slecht een heel beperkt aantal vragen werd gesteld, waarop verzoeker slechts heel moeizaam heeft geantwoord ; Op nagenoeg elke vraag heeft verzoeker een zeer verward en onduidelijk antwoord gegeven ; Verwerende partij heeft diverse keren in haar gehoorverslag aangegeven dat verzoeker niet werd verstaan en niet duidelijk was ; Verzoeker was duidelijk mentaal/intellectueel niet in staat om op zo'n kort tijdsbestek de traumatische gebeurtenissen opnieuw op te roepen ; Verhoren mbt asielaanvragen duren gemakkelijk een hele

voormiddag en het is duidelijk dat dit dossier in het bijzonder nood heeft aan een diepgaande aanpak, waarbij verzoeker op zeer geleidelijke (doch systematische) wijze en met veel bijkomende vragen diende te worden ondervraagd rekening houdend met zijn mentale toestand ; Verwerende partij nam nauwelijks de tijd om bij voorbeeld de diverse tegenstrijdigheden in de diverse verhoren aan verzoeker voor te leggen (nadien baseert zij haar beslissing voor een groot deel op deze tegenstrijdigheden) ; Verwerende partij stelt in haar beslissing bovendien op foutieve wijze dat het feit dat verzoeker zich belangrijke zaken niet meer kan herinneren enkel te maken heeft met het feit dat hij jong was en nu onder stress leeft en dat dit bijgevolg geen voldoende verschoningsgrond uitmaakt ; Bovenvermelde argumentatie gaat volledig voorbij aan de juiste oorzaak van de zeer verwarde mentale toestand van verzoeker ; De getraumatiseerde toestand van verzoeker is voornamelijk gekoppeld aan de zeer jonge leeftijd waarop verzoeker zeer dramatische gebeurtenissen heeft moeten ondergaan en deze toestand kan wel degelijk de vaagheden en uiteenlopende verklaringen rechtvaardigen ; Gelet op voorgaande dient te worden besloten dat bovenvermeld middel ernstig is ;”

2.1.2. Verzoeker haalt aan dat reeds bij de aanvang van het gehoor de raadsman van verzoeker gewezen heeft op de zeer verwarde toestand van verzoeker en diens zeer zwakke mentale/intellectuele capaciteiten, waardoor de communicatie ernstig zou zijn bemoeilijkt.

Verzoekers kritiek vindt geen weerslag in het administratieve dossier. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat de raadsman van verzoeker aan het begin van het gehoor opmerkt dat de communicatie nogal moeilijk loopt, dat het Engels van verzoekende partij niet zo heel goed is. Hierop werd verzoeker gevraagd duidelijk en traag te praten, of het in orde is om het gehoor in het Engels te doen. Verzoeker heeft hierop bevestigend geantwoord. Aan verzoeker is meegedeeld door de Protection Officer dat de vraag zal herhaald worden, zodat er zekerheid is over het feit of verzoeker alle vragen correct heeft begrepen (gehoor CGVS, p. 1).

De Raad wijst er in dit verband op dat uit het gehoorverslag aanwezig in het administratief dossier blijkt dat enkel de raadsman van verzoeker aan het einde van het gehoor nog aanhaalt dat verzoekers herinneringen beperkt zijn en dat hij klaarblijkelijk ook zeer in de war is. Doch toen verzoeker, van zijn kant, gevraagd werd of hij alles heeft begrepen en alles heeft kunnen uitleggen, antwoordde hij hierop bevestigend. Verzoeker gaf zelf te kennen dat hij verder ook niets had toe te voegen (gehoor CGV S, p. 10). De Raad merkt hierbij nog op dat er door verzoeker zelf geen specifieke opmerkingen gemaakt werden in verband met een verwarde toestand en zijn zeer zwakke mentale/intellectuele capaciteiten, die hem zouden kunnen verhinderd hebben een normaal gehoor af te leggen. Verzoeker legt evenmin een medisch attest neer waaruit specifiek zou blijken dat hij aan enige medische aandoening zou lijden die een eventuele verwarde toestand met zich zou kunnen meebrengen.

In zoverre dat verzoeker opmerkt dat er sprake is van een trauma waardoor hij bepaalde herinneringen heeft verdrongen en deze moeilijk zou kunnen oproepen, is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. De loutere aanhaling van een verwarde toestand is geenszins afdoende ter weerlegging van de vaststellingen van het CGVS, zoals correct en duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat het gehoor slechts 1u25 minuten heeft geduurd met inbegrip van een pauze van 10 minuten, wijst de Raad erop dat de duur van het gehoor geenszins een indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan. De verzoekende partij specificeert evenmin welke bijkomende vragen volgens haar nog gesteld moesten worden en welke asielmotieven door de verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Verzoeker betoogt dat de Protection Officer nauwelijks de tijd zou genomen hebben om de diverse tegenstrijdigheden in de diverse gehoren aan verzoeker voor te leggen en de beslissing van het CGVS voor een groot deel is gebaseerd op deze tegenstrijdigheden.

Het betoog vindt geen weerslag in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt wel degelijk dat verzoeker geconfronteerd werd met zijn incoherente verklaringen. In de bestreden beslissing is eveneens duidelijk en correct opgemerkt dat verzoeker geen afdoende verschoningsgrond voor voornoemde uiteenlopende verklaringen had. Het verwijt dat de commissaris-generaal hem niet met de tegenstrijdigheid heeft geconfronteerd tijdens het verhoor is niet ernstig nu de Protection Officer een vergelijking dient te maken van de neerslag van de vragenlijst van het CGVS en van het gehoor op het CGVS en tussen de neerslag van de gehoren van de openvolgende asielaanvragen, wat tijdens

het gehoor zelf niet steeds mogelijk is, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard.

In zoverre dat verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd, stelt de Raad vast dat reeds in de bestreden beslissing is geoordeeld dat verzoekers bewering dat hij zich voornoemde zaken niet meer herinnerde omdat hij jong was en nu onder stress leeft (CGVS, p. 9 en 10) geen voldoende verschoningsgrond zijn, aangezien dergelijke aspecten dermate fundamenteel zijn. De in de bestreden beslissing aangehaalde uiteenlopende verklaringen zetten de geloofwaardigheid van verzoekers persoonlijk asielrelaas op de helling.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: Schending van het beginsel van openbaarheid van bestuur, zoals uitgewerkt in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en schending van het recht van verdediging. Verzoeker heeft tot tweemaal toe per e-mail een afschrift van het administratief dossier bij de verwerende partij opgevraagd op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (zie stuk 2-4) ; Verzoeker richtte op 21 augustus 2012 een eerste verzoek tot het bekomen van een afschrift van het administratief dossier, met in begrip van de stukken tot staving van de tussengekomen beslissing (zie stuk 2) ; Na ontvangst van het administratief dossier dd 21 augustus 2012 stelde de raadsman van verzoeker vast dat een belangrijk stuk ontbrak in het administratief dossier van verwerende partij (zie stuk 3) ; Verzoeker stelde met name vast dat het gehoorverslag mbt het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken dd 23 mei 2003 niet bij opgestuurde het administratief dossier van verwerende partij werd gevoegd ; Verzoeker heeft daarop op 31 augustus 2012 een tweede verzoek tot het bekomen van een afschrift van het betreffende asioldossier gedaan en vermeldde hierbij uitdrukkelijk dat het volledige dossier werd opgevraagd (zie stuk 4) ; Op 3 september 2012 heeft verzoeker opnieuw het administratief dossier ontvangen, waarin opnieuw het bovenvermeld gehoorverslag dd 23 mei 2003 ontbrak (zie stuk 5) ; Verzoeker verwijst op het wezenlijk karakter van het ontbrekende stuk, daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar dit gehoorverslag verwezen wordt (meer bepaald naar de talrijke tegenstrijdigheden) en de destijds afgelegde verklaringen aan de basis liggen van de bestreden beslissing ; Het is duidelijk dat de verwerende partij dit aan de verzoekende partij had moeten bezorgen bij het overmaken van het administratief dossier, zodat de verzoekende partij haar recht van verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voluit zou kunnen uitoefenen (zie RvS 2 april 2003, nr. 117.876) ; Het algemeen rechtsbeginsel in verband met het recht van verdediging is van toepassing op de rechtsgang voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daar deze geen orgaan van actief bestuur is, doch een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt (RvS 27 oktober 2010, nr. 208.491). Verwerende partij heeft dit niet gedaan, waardoor het recht van verdediging van verzoeker ernstig werd aangetast ; Verwerende partij werd hierbij de mogelijk ontzegd om de in de beslissing aangehaalde argumenten te overlopen met zijn raadsman, hem te confronteren met de verklaringen die destijds werden afgelegd en bijkomende middelen ter zake in zijn verzoekschrift op te nemen ; Hierbij mag niet uit het oog worden verloren dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoofdzakelijk schriftelijk verloopt, waarbij partijen en hun raadsleden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, doch zij kunnen géén andere middelen aanvoeren dan die welke ze in hun procedurestuk (verzoekschrift) hebben uiteengezet ; Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: "De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn." Verzoeker verwijst naar diverse arresten van de Raad waarin het schriftelijk karakter van de procedure wordt toegelicht (vb arrest RW nr 81.815 van 29 mei 2012 met verwijzing naar het arrest nr. 45 397 van 24 juni 2010 : "Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook (...) de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet. Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van

Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en ibid. 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. "Gelet op voorgaande dient te worden besloten dat het tweede middel ernstig is ;"

2.2.2. Verzoeker haalt aan dat hij tot tweemaal toe per e-mail een afschrift van het administratief dossier bij de verwerende partij heeft opgevraagd op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Verzoeker haalt aan dat zijn raadsman na zijn eerste verzoek op 21 augustus 2012 bij ontvangst van het administratief dossier, heeft vastgesteld dat een belangrijk stuk ontbrak in het administratief dossier, meer bepaald het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 mei 2003, dat niet bij het administratief dossier werd gevoegd dat het Commissariaat-generaal had opgestuurd. Op 31 augustus 2012 heeft verzoeker een tweede verzoek tot het bekomen van een afschrift van het desbetreffende dossier gedaan en vermeldde hij hierbij uitdrukkelijk dat het volledige dossier werd opgevraagd. Verzoeker wijst op het wezenlijk karakter van het ontbrekende stuk, daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt naar dit gehoorverslag en de destijds afgelegde verklaringen aan de basis liggen van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat uit het administratief dossier blijkt, zoals verzoeker hierboven eveneens heeft aangehaald, dat het Commissariaat-generaal op vraag van de verzoekende partij tweemaal, op 21 augustus 2012 en op 3 september 2012 per attachment in e-mail, de gevraagde stukken aan verzoekende partij heeft overgemaakt. Verzoeker betoogt dat het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 mei 2003, niet in attachment werd gevoegd dat tweemaal aan verzoeker op de hierboven aangehaalde data is overgemaakt. Uit verzoekers tweede aanvraag van 31 augustus 2012, blijkt enkel dat hij een "aanvraag tot bekomen van inzage in het asiëldossier (volledige dossier)" heeft gedaan. Verzoeker heeft nagelaten in deze aanvraag specifiek aan te geven dat het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 mei 2003, nog diende te worden overgemaakt. Het administratief dossier bevat het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 mei 2003. Verzoeker toont niet aan dat zij geen gebruik kon maken van haar inzage-recht. Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat advocaten en personen, die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden het dossier van een asielzoeker mogen inkijken en een kopie van sommige stukken uit het dossier krijgen door zich te wenden tot de dienst "Advocaten" op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals vermeld wordt op het formulier ter bestelling van kopieën.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Derde middel: Schending van artikel 23 lid 4 onder c i en artikel 25 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hieronder vermeld als de EU Asielprocedurerichtlijn) ; Artikel 23 lid 4 onder c i van de EU Asielprocedurerichtlijn bepaalt dat: 'De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien: c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd: i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn ' De EU Asielprocedurerichtlijn laat hierbij enkel toe om aanvragen onontvankelijk te verklaren (of niet in overweging te nemen) die vallen onder artikel 25 van de EU Asielprocedurerichtlijn; Afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst is volgens artikel 25 van de EU Asielprocedurerichtlijn geen reden om een aanvraag onontvankelijk te verklaren of (of niet in overweging te nemen ; Met andere woorden de invoering van het concept veilig land van herkomst had gepaard moeten gaan met een ten gronde beslissing van het CGVS en de mogelijkheid van een beroep in volle rechtsmacht bij de RvV; Gelet dat dit in casu niet het geval is, dient te worden besloten dat ook het derde middel ernstig is."

2.3.2. Verzoeker betoogt dat de invoering van het concept veilig land van herkomst had gepaard moeten gaan met een ten gronde beslissing van het Commissariaat-generaal en de mogelijkheid van een beroep in volle rechtsmacht bij de Raad.

Tegen een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst, staat een annulatieberoep open. Dit verschil in behandeling tussen een onderdaan van een veilig land van herkomst wiens asielaanvraag niet in

overweging werd genomen enerzijds en anderzijds een persoon die niet afkomstig is uit een land dat kan worden gekwalificeerd als veilig land van herkomst is zowel objectief als redelijk verantwoord.

De vreemdelingenwet beoogt een aparte behandeling voor een categorie die duidelijk is te onderscheiden van de andere asielzoekers. Zij voorziet in een bijzondere procedure voor asielaanvragen van onderdanen die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst van wie wordt vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming, precies omdat ze afkomstig zijn uit een veilig land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951, of van een reëel risico op ernstige schade.

Omdat er geen gevaar bestaat dat de terugleiding van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, dat een veilig land van herkomst is bepaald volgens de criteria die worden vermeld in de Procedurerichtlijn en conform de wettelijke bepalingen zoals vastgelegd in artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, hem zou blootstellen aan een behandeling met mogelijk onomkeerbare gevolgen die strijdig zou zijn met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het niet onredelijk onderdanen van een dergelijk land uit te sluiten van de van rechtswege schorsende werking van een beroep, ingesteld op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid.

Het is redelijk verantwoord om voor die categorie te voorzien in een snellere behandeling en een aparte beroepsprocedure. Er dient immers te worden verhinderd dat het asiel wordt gebruikt voor andere doeleinden dan die waarvoor het is bedoeld. Om het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure tegen te gaan, is het van cruciaal belang om voor asielaanvragen die *a priori* geen nood hebben aan bescherming, te komen tot een uitvoerbare beslissing binnen zo kort mogelijke termijn. Tot die categorie behoren de asielaanvragen van asielzoekers die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst, omdat er voor hen een vermoeden bestaat dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming. Voor die categorie is het verantwoord te beschikken over een versnelde afhandeling van zowel de asielaanvragen als de beroepen die worden ingesteld tegen deze beslissingen. Voor die categorie is het bovendien verantwoord om het beroep te beperken tot een annulatieberoep, dat niet automatisch schorsende werking heeft (*Parl. Doc.* 53 1825/003).

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Vierde middel: Schending van artikel 57/6/1 Vreemdelingenwet, aangezien India niet kan beschouwd worden als een veilig land zoals bedoeld in deze wetsbepaling ; Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet bepaald het volgende: (...). Zoals blijkt uit de bijgevoegde bronnen voldoet India niet aan de definitie van een veilig land van herkomst zoals bepaald in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ; Verwerende partij stelt in haar landenrapport dat de Indiase grondwet voorziet in een uitgebreide sectie van fundamentele mensenrechten, doch erkent dat er zich heel vaak inbreuken voordoen (doodslag op manifestanten, verkrachting en folteringen door politiediensten....) ; De Verenigde Naties heeft in een recent evaluatieverslag bevestigd dat India zich schuldig maakt aan systematische schendingen van de mensenrechten en deed wel 169 aanbevelingen om de situatie enigszins te verbeteren (zie stuk 6) ; Het ‘Aziatisch Centrum voor Mensenrechten’ wijst op algemeen voorkomende illegale detentie, foltering, buitengerechtelijke terechtstellingen en gedwongen verdwijningen en formuleert de wantoestanden als volgt (zie stuk 7): (...). India weigert nog steeds het Antifolterverdrag te ratificeren met de drogreden dat de nationale wetten voldoende bescherming bieden, doch de aangehaalde bronnen tonen aan dat dit niet het geval is ; Ook het internationaal verdrag tegen gedwongen verdwijningen werd nog steeds niet geratificeerd door India (zie stuk 6) ; Het Centrum wijst er eveneens op dat de minderheden (verzoeker behoort eveneens tot een minderheid) onmenselijke behandelingen door de veiligheidsdiensten dienen te ondergaan ; Ook Human Right Watch wijst op de systematische mishandelingen, verkrachtingen en folteringen in de politiestations en de overheid blijft systematisch in gebreke om deze wantoestanden aan te pakken (zie stuk 6) ; Verwerende partij erkent het bestaan van deze praktijken in haar landenrapport en bevestigt dat misbruiken zelden worden gestraft ; De ‘National Human Rights Commission (NHCR)’, opgericht in 1993, speelt geen enkele rol van betekenis (zie stuk 7-8-11) ; Door een ernstig gebrek aan middelen is deze commissie buitenspel gezet en heeft zij gefaald in het opzet een nationaal discours te voeren over mensenrechten en waardigheid ; Wat betreft de misbruiken door de veiligheidsdiensten wijst Human Right Watch op het feit dat de overheid de wijdverspreide wantoestanden niet aanpakt, doch deze misbruiken eerder vergemakkelijkt (zie stuk 6) ; De ‘Armed Forces Special Act’ geeft de veiligheidsdiensten de mogelijkheid om te schieten om te doden en

handhavingssituaties, mensen aan te houden zonder borg, hen voor onbeperkte tijd vast te houden en verbiedt vervolging van soldaten zonder goedkeuring door de regering, hetgeen zelden wordt toegestaan ; Het rapport van Human Right Wacht verwoordt de toestand van straffeloosheid als volgt (zie stuk 9): (...). Human Right Watch bevestigt dat bovenvermelde wanpraktijken niet op onafhankelijke wijze worden onderzocht, zodat in praktijk de leden van de veiligheidsdiensten kunnen rekenen op straffeloosheid voor foltering en andere misdrijven ; Het 'Aziatisch Centrum voor Mensenrechten' verwoordt deze praktijken als volgt (zie stuk 7): (...). Het klimaat van straffeloosheid gaat bovendien gepaard met een gerechtelijk systeem dat kenmerkt wordt door een hoge graad van corruptie ; De landeninformatie van verwerende partij is duidelijk (zie p 4 landeninformatie): 'Het betreft zowel omkoping van magistraten en advocaten als een geïnstitutionaliseerde corruptie. Dit heeft te maken met het feit dat er op het niveau van lagere hoven een hoge mate van discretie heerst, waardoor klerken, politionele onderzoekers en aanklagers hun macht kunnen misbruiken. De problematiek is de jongste jaren groter geworden...' Het 'Aziatisch Centrum voor Mensenrechten' schetst een onthutsend beeld van het gerechtelijk apparaat (zie stuk 10): (...). De rechtstoestand in India zal in de toekomst nog meer ontspreiden, aangezien de regering momenteel bezig is met de hervorming van het strafrechtelijk landschap (zie stuk 7) ; Volgende hervormingen worden ernstig overwogen: Een beperking van fundamentele rechten omwille van nationale veiligheid, met inbegrip van het zwijgrecht en het vermoeden van onschuld

- Het principe 'overwicht van waarschijnlijkheden' ipv de vereiste van 'sluitend bewijs' zal gehanteerd worden bij de veroordelingen
- Verklaringen van personen aan de politie tijdens het onderzoek zullen aanvaard worden als bewijs zonder de nodige verificatie
- Hetgeen de politie verklaart, zal beschouwd worden als bewijs voor een veroordeling Standpunten van specialisten zullen behandeld worden als belangrijk bewijs en niet als adviezen.

De vrijheid van de media om over rechtszaken, misdrijven en corruptie te berichten zal worden afgeschaft. De bijgevoegde bronnen tonen duidelijk aan dat India niet voldoet aan de definitie van een veilig land van herkomst zoals bepaald in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ; Bijgevolg had verwerende partij een beslissingen ten gronde moeten nemen, hetgeen in casu niet gebeurd is ; Gelet dat dit in casu niet het geval is, dient te worden besloten dat ook het vierde middel ernstig is;"

2.4.2. Uit het advies van de commissaris-generaal met betrekking tot India en uit een Cedoca-document aangaande India en de vraag of het kan beschouwd worden als een veilig land van herkomst, blijkt dat grote delen van India, tot de helft van het grondgebied; te maken hebben met intern geweld zodat bijgevolg onmogelijk kan gesteld worden dat er in India in het algemeen en op duurzame wijze geen vrees is voor vervolging of kans op ernstige schade. India in zijn geheel kan niet aangemerkt worden als een veilig land van herkomst. De vaststelling van de commissaris-generaal dat er voor burgers de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief bestaat, is op algemene wijze gesteld en kan niet op die algemene wijze gelding vinden. Volgens het UNHCR dient de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief individueel onderzocht te worden.

Bij de beoordeling of India een veilig land van herkomst is, heeft de commissaris-generaal zich gesteund op een reeks uitgebreide en recente informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen en andere relevante internationale organisaties. De commissaris-generaal is, rekening houdende met de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in India, de mate waarin vervolging of mishandeling in India voorkomen en de mate waarin ertegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt en met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet tot het advies gekomen dat er in India algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit sluit echter niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn.

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om de asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Een individueel onderzoek van de asielaanvraag blijft noodzakelijk maar het vermoeden geldt dat er voor de asielzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel

48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 bestaat gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.

Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land niet als veilig kan worden beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor, noch in zijn verzoekschrift elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat India, in zijn specifieke situatie, niet veilig zou zijn en dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoeker heeft geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst werkelijk zou worden vervolgd of een reëel risico zou lopen op ernstige schade gezien de door hem aangehaalde asielmotieven enerzijds niet geloofwaardig zijn en verzoeker anderzijds niet aannemelijk kan maken dat hij bij terugkeer naar India daadwerkelijk zou worden gevisieerd omwille van vermeende banden met extremistische Sikh-groeperingen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal, na een inhoudelijk en individueel onderzoek van verzoekers asielaanvraag, niet op kennelijk onredelijke wijze een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst kunnen nemen.

Verzoeker verwijst naar een evaluatieverslag van de Verenigde Naties en een rapport van het "Aziatisch Centrum voor de Mensenrechten", rapporten van Human Right Watch, naar het feit dat het internationaal verdrag tegen gedwongen verdwijningen nog steeds niet geratificeerd werd door Indië. Verzoeker laat na deze informatie te betrekken op zijn specifieke situatie. Deze informatie doet bijgevolg geen afbreuk aan de informatie van de commissaris-generaal, zoals opgenomen in het administratieve dossier, waaruit wel degelijk blijkt dat India voldoet aan de definitie van een veilig land van herkomst.

Het vierde middel is niet gegrond.

2.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

"Vijfde middel : Schending van artikel 3 EVRM dat bepaalt dat 'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' ; Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218) ; Verzoeker citeert de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin de draagwijdte van de verdragsbepaling reeds meermaals uitvoerig werd verduidelijkt (o.m. RW nr 56 203 van 17 februari 2011, RW, nr. 81 582 van 23 mei 2012) : Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, §108 in fine). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Verzoeker heeft hierboven reeds uitvoerig uiteengezet dat India een wijdverspreide en algemeen veel voorkomende traditie kent van mishandelingen en folteringen, gedwongen verdwijningen, straffeloosheid van politie en ordediensten, de corruptie van juridische apparaat ; Verzoeker heeft ook aangetoond dat de overheid deze praktijken niet beteugelt, doch eerder bevordert en zijn internationale verplichtingen ter zake niet nakomt ; Zo weigert India nog steeds het Antifolterverdrag te ratificeren met de drogreden dat de nationale wetten voldoende bescherming bieden, doch de aangehaalde bronnen tonen aan dat dit niet het geval is ; Ook het internationaal verdrag tegen gedwongen verdwijningen werd nog steeds niet geratificeerd door India ; Gelet uit voorgaande en aangehaalde bronnen dient te worden besloten dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in India een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM ; De aangehaalde landenrapporten betreffende de algemene situatie tonen aan dat het gaat om systematische misbruiken die veel voorkomend zijn ; Daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeker ; Verzoeker diende India te verlaten nadat zijn ouders, die banden hadden met de extremistische groepering Babar Khalsh en zich inzetten voor de voor de oprichting van een onafhankelijke staat voor Sikhs, Khalistan, werden vermoord ; Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor daarenboven verschillende keren duidelijk gemaakt dat hij India niet beschouwt als zijn land en dat hij enkel wil terugkeren naar 'Khalistan' ; Verzoeker dreigt er bijgevolg niet voor terug zijn standpunten ter zake te verwoorden en 'kleur' te bekennen ; Omwille van zijn verleden en zijn principiële overtuiging loopt verzoeker in het bijzonder een bijkomend risico om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM ; Verzoeker verwijst naar zeer recente rapporten (2012) waarin uitgebreid wordt uiteengezet dat Sikhs die India niet erkennen en de oprichting van Khalistan verkondigen, systematisch blootgesteld worden aan foltering, willekeurige aanhoudingen en andere wanpraktijken (zie stuk 11-12); Verzoeker verwijst onder meer naar een gedetailleerd verslag van de 'Immigration and Refugee Board of Canada' (zie stuk 11): (...) Gelet op de hierboven aangehaalde motivering dient te worden besloten dat er in casu sprake is van een schending van artikel 3 EVRM door verwerende partij en dient het vijfde middel eveneens als ernstig te worden beschouwd ;"

2.5.2. Verzoeker betoogt dat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief steeds *in concreto* moet worden onderzocht waarbij rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke situatie van de asielzoeker en stelt dat dit *in casu* niet is gebeurd.

De Raad doet in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden

is. Bijgevolg moet de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk gemotiveerd worden.

Voor het overige stelt volstaat een verwijzing naar de bespreking van het vierde middel.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC